

Arrest

nr. 205 665 van 21 juni 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 december 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 maart 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 oktober 2016 en 18 juli 2017 dient verzoekster een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 21 december 2017 wordt de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht aan verzoekster op 25 januari 2018. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

**"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, worden de aanvragen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.10.2016 en 18.07.2017 werden ingediend door:

Naam: K.

Voorna(a)m(en): C. C.

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...) 1989

Geboorteplaats: Paramaribo

RR: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) ARENDONK

om de volgende reden geweigerd:3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 16.10.2016 en op 18.07.2017 gezinshereniging aan met haar oom, zijnde K. D., geboren op 28.07.1976, van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer 76.07.28 563-48.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°', moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Betrokkene legt bij volgende bewijzen voor bij beide aanvragen:

Attesten OCMW Arendonk dd. 13.10.2017 alsook dd. 21.04.2017 en 16.10.2017 waaruit blijkt dat respectievelijk referentiepersoon en betrokkene geen financiële steun genieten.

Attest dd. 5.09.2017 van de Inspectie der Direkte Belastingen waaruit blijkt dat betrokkene voor het jaar 2016 geen zuiver inkomen geniet of genoten heeft. Hierbij dient opgemerkt te worden dat dit attest niets zegt over de periode ervoor en aldus niet kan gesteld worden dat de onvermogensheid uit dit attest blijkt; attest dd. 21.04.2017 en 13.09.2017 van het Management Instituut Grondregistratie Landinformatie Systeem (MI-GLIS) waaruit blijkt dat er geen gekende registraties zijn van enig onroerend goed of enig beperkt zakelijk recht op een onroerend goed, op naam van betrokkene; attest dd. 24.04.2017 en 13.09.2017 van de Kamer van Koophandel en Fabrieken waaruit blijkt dat betrokkene niet is ingeschreven in het Handelsregister in het district Marowijne. Hier dient opgemerkt te worden dat dit attest enkel spreekt over Marowijne maar niets zegt over een eventuele inschrijving elders in het land van herkomst.

Voorts dient opgemerkt te worden dat de geloofwaardigheid van voormelde attesten in twijfel kan getrokken worden gelet zij allen tevens stellen dat betrokkene nog steeds woonachtig is in Suriname, (...), Moengo.

Verklaring van het Bureau voor Burgerzaken, distrikt Marowijne, Moengo, met betrekking tot datum van inschrijving van betrokkene dd. 24.04.2017 en 15.08.2017, waaruit blijkt dat betrokkene sinds 28.02.2015 ingeschreven staat op adres J(...), en dat zij voordien vanaf haar geboorte tot 10.02.2003 te L(...)gewoond heeft; Verklaring van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, Centraal Bureau voor Burgerzake, afdeling Inspectie dd. 24.04.2017 en 16.08.2017 met betrekking tot de ambtshalve afschrijving van referentiepersoon op het adres L(...) te Marowijne - Moengo op 12.10.2011.

Uit deze attesten blijkt dat er een gezamenlijke vestiging is geweest van beide personen tussen 1989 en 2003.

Echter blijkt uit voorgelegde attesten dat zij geen deel meer uitmaken van het zelfde gezin sinds 10.02.2003.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat referentiepersoon voor zijn komst naar België al minstens sinds 18.11.2015 in Nederland moet verbleven hebben (OV 8229038). Er kan bijgevolg bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst

deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene ook in Nederland bij referentiepersoon ingewoond zou hebben. Bovendien dient ook opgemerkt te worden dat deze aanvraag aan de finaliteit van de invoering van artikel 47 van de vreemdelingenwet voorbijgaat. Het wetsartikel is immers in het leven geroepen om de EU-burger niet te beperken in zijn recht op vrij verkeer. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene in zijn recht op vrij verkeer werd beperkt doordat zijn nichtje het verblijfsrecht niet zou verkrijgen, gelet hij reeds langere tijd in Europa verblijft.

Foto met creatie datum 1.07.2015 en 2 ongedateerde foto's

Twee betaalbewijzen met een stempel van Trade Money exchange dd. 25.06.2013 en 3.03.2016, van respectievelijk € 200 en € 75 met de vermelding van referentiepersoon aan betrokkene. Deze geldstorting is te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkene reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Loonbrieven Tempo-Team met betrekking tot de tewerkstelling van betrokkene als uitzendkracht gedurende de maand januari 2017. Bij nazicht uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene heden nog steeds tewerkgesteld is. Er kan dus bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat zij sedert 12.10.2016 in België deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon; er werd echter niet aangetoond dat dit reeds het geval was in het land van herkomst of origine.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, en niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste was/is van de Belgische staat. Voorts dient opgemerkt te worden dat betrokkene sinds januari 2017 zelf tewerkgesteld is, en dus helemaal niet ten laste valt van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert oktober 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van minderjarige kinderen van betrokkene is geen sprake, noch van enige medische problematiek op zijn naam. Uit de voorgelegde documenten blijkt inderdaad dat een deel van de familie van betrokkene zich kennelijk in België gevestigd heeft, dit kan een bevel aan betrokkene echter niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België.

Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen, derhalve kan hij niet langer in België verblijven."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 47/1 *juncto* artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"7. Middelen:

Eerste Middel : Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), artikel 47/1 juncto artikel 62 van de Vreemdelingenwet, schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en schending materiële motiveringsplicht:

Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed..."

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing - in casu de bestreden beslissing d.d. 21.12.2017) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei

2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoekster naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

Zie o.m. R.v.St. nr. 46.663. 25 maart 1994, Rev. dr. étr. 1994, afl. 78, 168-170; R.v.Dt. nr. 40.061, 28 juli 1992, R.A.C.E. 1992, z.p.; R.v.St. nr. 74.935, 3 juli 1998, onuitg. Zie tevens P; VAN ORSHOVEN, "De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen", R.W. 1991-92, 488, voor wie de materiële motiveringsplicht geen doel op zich is, "doch slechts een middel om de legaliteit-voornamelijk de naleving van het redelijkheidsbeginsel en van het verbod van willekeur-van bestuurshandelingen na te gaan".

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"[...] Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, §2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven. [...]"

In casu is de bestreden beslissing van 21/12/2017 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding {Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.}.

Bovendien is de bestreden beslissing in strijd met de bewoordingen van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en met de in het eerste middel opgenomen bepalingen en/of beginselen.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat {Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine}.

Verwerende partij stelt het volgende vast in de bestreden beslissing van 21/12/2017:

- dat verzoekster niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden;
- dat verzoekster niet heeft aangetoond ten laste te zijn (zowel in België als in het land van herkomst) van de EU referentiepersoon (lees: Nederlandse oom van verzoekster);
- dat verzoekster niet heeft aangetoond deel uit te maken van het gezin (zowel in België als in het land van herkomst) van de EU referentiepersoon (lees: Nederlandse oom);

Verder dient opgemerkt te worden dat de andere voorwaarden voor "gezinshereniging" van verzoekster met Nederlandse oom door verwerende partij niet worden betwist.

Ten eerste dient verwezen te worden naar de bewoordingen zelf van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. In punt 2° van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, wordt gesteld dat verzoekster dient aan te tonen dat zij ten laste was (in het land van herkomst) en ten laste is (in België) van het gezin van de EU burger OF heeft deel uitgemaakt (in het land van herkomst) en thans (in België) deel uitmaakt van het gezin van de EU burger.

Kortom behelst artikel 47/1, 2° concreet 2 situaties:

- 1) Verzoekster was ten laste en is ten laste van het gezin van de EU burger;
- 2) Verzoekster maakte deel uit en maakt thans deel uit van het gezin van de EU burger;

Verzoekster toont minstens aan dat zij deel uitmaakte van en nu g steeds deel uitmaakt van het gezin van de EU burger.

Immers, verzoekster is de Surinaamse nicht van een EU burger (lees: Nederlandse oom). Immers, verzoekster heeft in Suriname samengewoond met haar Nederlandse oom op hetzelfde adres en maakt zo deel uit van het gezin (lees: huishouden) van de EU burger. In essentie maakt verzoekster dus deel uit van het gezin van de EU burger. De band tussen de EU burger en verzoekster is met name een bloedband.

Verzoekster maakt daarmee minstens aannemelijk dat zij in het land van herkomst deel heeft uitgemaakt van het gezin van de EU burger doordat zij met haar Nederlandse oom op hetzelfde adres

was ingeschreven en samenwonend van 1989 tot 2003, zijnde 14 jaar lang. Eveneens blijkt dat zowel de EU burger als verzoekster zelf hier in België op hetzelfde adres woonachtig zijn en dus een gezinscel (lees: huishouden) vormen in de zin van artikel 8 EVRM.

Waar verwerende partij stelt dat niet kan aangenomen worden dat verzoekster heeft aangetoond deel te hebben uitgemaakt van het gezin (lees: huishouden) van de EU-referentiepersoon, daar - volgens verweerder - verzoekster conform artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet niet heeft aangetoond deel te hebben uitgemaakt van het "gezin van haar Nederlandse oom", strookt deze stelling niet met de objectieve stukken die door verzoekster zijn bijgebracht en die deel uitmaken van het administratief dossier.

Door aan artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet een lezing te geven die er niet in te vinden is, schendt verwerende partij alle in het eerste middel aangehaalde bepalingen/beginselen.

Immers, uit de bijgebrachte stukken blijkt dat verzoekster wel degelijk in het land van herkomst (in casu: Suriname) en eveneens in België (in casu: het land waar de referentiepersoon heen geëmigreerd is en gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, daar waar verzoekster haar verblijfsaanvraag indient) deel uitgemaakt heeft (in het land van herkomst) en in België nog steeds deel uitmaakt van het gezin (lees: huishouden) van de referentie persoon (in casu: Nederlandse oom). Dit blijkt des te meer uit de attesten van woonst die zijn bijgebracht in dit dossier.

Door de stellen dat verzoekster en de referentiepersoon niet hebben aangetoond dat zij tevens in Nederland een "gezin" (lees: huishouden) hebben gevormd en daarmee stellende dat er geen gezin was of dat verzoekster geen deel uitgemaakt heeft van het gezin (lees: huishouden) van de referentiepersoon in Nederland, voegt verwerende partij een voorwaarde toe aan artikel 47/1, 2° die er niet inbegrepen is. Immers, er is enkel sprake van het deel uitmaken van het gezin in het land van herkomst van de vreemdeling (verblijfsaanvrager) en niet het deel uitmaken van het gezin in het land van herkomst van de vreemdeling EU-onderdaan (in casu: referentiepersoon).

Door aan artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet een lezing te geven die er niet in te vinden is, en door aan artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet een voorwaarde te hebben toegevoegd, schendt verwerende partij alle in het eerste middel aangehaalde bepalingen/beginselen.

In casu heeft verzoekster genoegzaam aangetoond aan de hand van objectieve stukken dat verzoekster met haar Nederlandse oom een gezinsband heeft, met hem in Suriname op hetzelfde adres heeft samengewoond, en thans in België ook steeds samenwoont, voldoet verzoekster aan de voorwaarde van het deel uitmaken van het gezin van de EU-burger, zowel in het land van origine of herkomst en in België. Dat verzoekster met haar Nederlandse oom samen inwoonden in het verleden en dus ook een hechter gezin vormden duidt alleen maar op de bevestiging dat in het land van herkomst verzoekster met haar Nederlandse oom in Suriname een gezin (lees: huishouden) vormde en dus deel heeft uitgemaakt en thans deel uitmaakt van het gezin (lees: huishouden) van de EU-burger.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Er dient minstens te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet aantoonde ten laste te zijn van de referentiepersoon of dat zij al een gezin vormde in het land van herkomst met de referentiepersoon. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op

basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoekster voert tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de redelijkheidsplicht. Hierbij dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Verzoekster voert eveneens de schending aan van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet en zij diende, zoals zij eveneens zelf aangeeft in haar verzoekschrift, een aanvraag in met toepassing van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...);

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...)”

Artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet, waarnaar in de bestreden beslissing eveneens uitdrukkelijk wordt verwezen, bepaalt:

“(...

§ 2

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

(...)”

De voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 van de vreemdelingenwet hebben ingevoerd in de vreemdelingenwet, luiden als volgt:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*

• de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen. Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/ EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(...) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.” (Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-23).”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris meent dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat verzoekster voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en dat evenmin werd aangetoond dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Verzoekster geeft vooreerst een uitgebreide theoretische uiteenzetting en verwijst naar de motieven van de bestreden beslissing. Vervolgens betoogt verzoekster dat zij minstens aantoonst dat zij deel uitmaakte en nog steeds deel uitmaakt van het gezin van de EU-burger, en zij verwijst naar de door haar bijgebrachte stukken. Zij meent dat zij minstens aannemelijk heeft gemaakt dat zij in het land van herkomst deel heeft uitgemaakt van het gezin van de EU-burger doordat zij met haar Nederlandse oom op hetzelfde adres was ingeschreven en samenwonend was van 1989 tot 2003. Tevens verwijst zij naar haar bloedband met haar oom.

Zoals verzoekster zelf erkent doorheen haar betoog, dient zij aan te tonen ofwel dat zij ten laste was van de referentiepersoon, zijnde haar oom, voor haar komst naar België ofwel dat zij deel uitmaakte van het gezin van haar oom voorafgaand aan haar komst naar België.

Verzoekster gaat niet in op het motief dat zij de voorwaarde van het ten laste zijn niet heeft vervuld, zodat hier geen afbreuk aan wordt gedaan.

Waar verzoekster verwijst naar de gezinsvorming in België, verduidelijkt de Raad dat het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon, dient te bestaan *in casu* in het herkomstland van verzoekster, voor de komst naar België. Er wordt gewezen op het volgende: Hoewel de bewoordingen “*in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin*” vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet niet geheel samenvallen, moet worden vastgesteld dat dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38). (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt: “2. *Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a.) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;*”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, punt 8).

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd. Uit de bewoordingen van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet kan niet

worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een “*fait accompli*”-situatie, waarbij hij gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was of dat de verwerende partij in dat geval “*het land van herkomst*” zou dienen gelijk te stellen met “*het gastland*”.

In het licht van het voorgaande lijkt het vanzelfsprekend dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, dient aan te tonen dat hij bij deze en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat heeft verbleven voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde (zie ook de conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, nrs. 86 en 90).

In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de staatssecretaris vast dat uit de betreffende attesten blijkt dat er een gezamenlijke vestiging is geweest van beide personen tussen 1989 en 2003 en dat zij geen deel meer uitmaken van hetzelfde gezin sinds 10 februari 2003. Tevens merkt hij op dat de referentiepersoon voor zijn komst naar België minstens sinds 18 november 2015 in Nederland moet verbleven hebben. De gemachtigde oordeelt vervolgens dat bezwaarlijk kan gesteld worden dat verzoekster voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

In haar verzoekschrift erkent verzoekster dat de periode van inschrijving op hetzelfde adres als haar Nederlandse oom dateerde van 1989 tot 2003. Dat de referentiepersoon minstens sinds 18 november 2015 in Nederland heeft verbleven voor zijn komst naar België, wordt niet betwist.

Aangezien verzoekster niet betwist enkel bewijzen te hebben neergelegd voor de periode 1989 tot 2003 in het land van herkomst en uit niets blijkt dat zij nadien ook nog deel heeft uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon in Nederland, kon de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op goede gronden vaststellen dat zij geen deel meer uitmaakte van hetzelfde gezin sinds 10 februari 2003 en dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat verzoekster voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. De verwerende partij oordeelt niet kennelijk onredelijk dat er bezwaarlijk kan worden gesproken van eenzelfde gezin in het land van herkomst in de zin van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, nu blijkt dat sedert 2003 en de datum van de eerste aanvraag nagenoeg meer dan 13 jaar is verstreken en dat de referentiepersoon minstens sinds 18 november 2015 in Nederland verbleef en er in Nederland ook geen gezamenlijke vestiging was. Hierdoor voegt de gemachtigde geen voorwaarde toe aan het bepaalde in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, doch geeft hij aan deze bepaling een invulling die in overeenstemming is met de doelstelling ervan; zie punt 6 van de overweging van de richtlijn 2004/38 volgens het welk de richtlijn ertoe strekt om de eenheid van het gezin te ‘handhaven’. Er kan bezwaarlijk worden gesproken van het ‘handhaven van een gezinsleven’, nu blijkt dat er sedert 2003 geen gezamenlijke vestiging meer is.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat waar verzoekster betoogt dat “*er (...) enkel sprake (is) van het deel uitmaken van het gezin in het land van herkomst van de vreemdeling (verblijfsaanvrager) en niet het deel uitmaken van het gezin in het land van herkomst van de vreemdelinge EU-onderdaan (in casu: referentiepersoon)*”, verliest verzoekster uit het oog dat de voorwaarde dat zij deel uitmaakte van het gezin in het land van herkomst, evenmin werd vervuld. Ook met de verwijzing naar de samenwoning in België weerlegt of ontkracht verzoekster het determinerende motief uit de bestreden beslissing, dat de voorgelegde documenten onvoldoende zijn om aan te tonen dat verzoekster reeds voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, niet.

Door overigens louter te verwijzen naar de stukken die zij ten tijde van haar aanvraag voorlegde en door aan te geven het niet eens te zijn, weerlegt verzoekster geenszins de concrete motivering van de gemachtigde in de bestreden beslissing aangaande deze stukken. In zoverre zij van de Raad een herbeoordeling van haar dossier beoogt, kan worden verwezen naar de hoger uiteengezette annulatiebevoegdheid van de Raad, die hiertoe *in casu* niet bevoegd is. Op basis van de stukken van het administratief dossier kon de gemachtigde van de staatssecretaris terecht vaststellen dat niet op afdoende wijze is bewezen dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden om de betreffende machtiging te krijgen. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

De schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Tweede Middel: Schending van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geeft enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoekster minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoekster en zijn gezin hebben.

Uit het administratief dossier blijkt immers het volgende:

Dat verzoekster de Surinaamse nationaliteit heeft.

Dat verzoekster met haar Nederlandse oom onder één dak samenwonen. Dat verzoekster bij haar eerdere verblijfsaanvraag melding heeft gemaakt van haar familiale relatie met haar Nederlandse oom.

Dat verzoekster en haar Nederlandse verblijfsgerechtigde oom een gezinscel vormen in de zin van artikel 8 EVRM. Dat verzoekster minstens aantoonde in het land van herkomst met haar oom een "huishouden" en een gezinscel te vormen daar zij op hetzelfde adres gedomicilieerd waren. Dat zij thans in België eveneens een gezinscel vormen waar blijkt dat zij op hetzelfde adres leven en wonen.

Dat verzoekster met haar in België verblijfsgerechtigde Nederlandse oom (die in het bezit is van een E-kaart) een duurzame en hechte relatie heeft en dat deze relatie nog steeds verder duurt.

Dat er wel degelijk familiale banden bestaan en dat deze reëel en actueel zijn. Dat zij allemaal onder één en hetzelfde dak samenleven.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van het gezin van verzoekster.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen verzoekster en diens Nederlandse oom.

Het is nagenoeg onmogelijk voor verzoekster om in haar land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoekster minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Om al deze redenen dienen de bestreden beslissing vernietigd te worden."

3.4 Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze evenredig is en dat er sprake is van een kennelijk onredelijke beslissing. Zij zet, wat de concrete elementen *in casu* betreft, uiteen dat zij met haar Nederlandse oom onder één dak samenwoont en dat zij bij een eerdere verblijfsaanvraag melding heeft gemaakt van haar familiale relatie met haar Nederlandse oom. Zij heeft naar haar mening

minstens in het land van herkomst aangetoond met haar oom een “huishouden” en gezinscel te vormen daar zij op hetzelfde adres gedomicilieerd waren en zij stelt dat zij thans in België eveneens een gezinscel vormen, nu zij op hetzelfde adres leven en wonen. Verder betoogt verzoekster dat zij met haar in België verblijfsgerechtigde Nederlandse oom een duurzame en hechte relatie heeft en dat deze relatie nog steeds verder duurt, dat er wel degelijk familiale banden bestaan en dat deze reëel en actueel zijn. Een ernstige afweging van de persoonlijke belangen van het gezin van verzoekster zou ontbreken en het leiden van een familieleven in het land van oorsprong zou nagenoeg onmogelijk zijn daar het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin, d.i. de zogenaamde ruimere familieleden, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat *‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Verzoekster moet dus een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie met haar oom aantonen, wil zij de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen genieten.

In het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11) wordt de gezinsband van ruimere familieleden als volgt beschreven: *“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.”*(§ 32).

Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet beschouwt als *“andere familieleden van een burger van de Unie”*: *“de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”*.

Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie, die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet moet aantonen in het land van herkomst *“ten laste”* te zijn van referentiepersoon, of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet verschilt in wezen dus niet van wat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vereist te vallen, met name dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden en houdt dus een impliciete toetsing in aan het bedoelde artikel 8 van het EVRM. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere gezinsleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat betrokkene in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Uit de beoordeling van het eerste middel is gebleken dat niet is aangetoond dat de beslissing tot weigering van verblijf niet deugdelijk zou zijn genomen.

Er werd dus niet aangetoond dat verzoekster reeds van voor haar aankomst in België “*ten laste*” was van haar oom of toen al deel uitmaakte van diens gezin. Verzoekster stelt dan wel dat de familiale banden bestaan, reëel en actueel zijn, maar zij gaat eraan voorbij dat zij geen concrete elementen aanbrengt om een beschermenswaardige band met haar oom aannemelijk te maken: de loutere samenwoning toont niet afdoende aan dat er *in casu* sprake is van een zodanige mate van afhankelijkheid dat deze de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan overstijgt. Verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat zij niet zelfstandig kan functioneren hetgeen des te meer klemmt nu zij gedurende lange tijd gescheiden leefde van haar oom.

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met haar oom, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie niet vaststellen. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond zodat verzoekster zich niet op deze bepaling kan beroepen en al evenmin kan voorhouden dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing.

In de mate dat verzoekster met haar betoog een schending van haar privéleven wenst aan te voeren, dient te worden vastgesteld dat zij niet op concrete wijze uiteenzet waaruit haar privéleven zou bestaan, laat staan dat zij dit staaft, zodat zij ook geen schending van het privéleven aantoonst. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat, zelfs al zou verzoekster met voornoemd betoog het bestaan van haar privéleven hebben aangetoond, zij hoe dan ook niet aantoonst dat de opgebouwde banden van die aard en intensiteit zijn dat zij *in casu* onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN